

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **L. K.**
zastoupeného Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou
se sídlem v Praze 3, Milešovská 1312/6

proti
žalovanému: **Krajský soud v Brně**
sídlem v Brně, Rooseveltova 648/16

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. května 2015, sp. zn. Si 974/2014,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 13. 7. 2015, a pravomocně příkázanou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 18. 8. 2015, domáhal zrušení rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2015, sp. zn. Si 974/2014, kterým bylo ve smyslu § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“ nebo „informační zákon“), rozhodnuto o odložení žádosti žalobce podané ve smyslu

citovaného zákona. Žádost o poskytnutí informace podaná žalobcem u žalovaného dne 22. 9. 2014 byla žalovaným odmítnuta po tom, co žalobce nezaplatil úhradu za poskytnutí jím požadované informace. K zaplacení požadované úhrady byl žalobce vyzván oznámením žalovaného ze dne 27. 10. 2014. Ke stížnosti žalobce ze dne 19. 11. 2014 oprávněnost a výši požadované úhrady potvrdilo Ministerstvo spravedlnosti České republiky rozhodnutím ze dne 19. 3. 2015, č. j. MSP-827/2014-OT-OSV/3.

2. Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný obdržel dne 22. 9. 2014 žádost žalobce ze dne 17. 9. 2014 o poskytnutí informací označených pod bodem a) – tyto informace žalovaný žalobci poskytl přípisem ze dne 26. 9. 2014, sp. zn. Si 974/2014 - a pod bodem b), jejichž poskytnutí žalovaný zpoplatnil. Pod bodem b) žádosti žalobce žádal poskytnutí seznamu řízení zahájených u žalovaného v letech 2012 – 2013, rozdělených podle jednotlivých senátů s tím, že každá věc bude specifikována spisovou značkou, vymezením účastníků řízení, datem zahájení řízení, datem vyřízení věci a uvedením toho, která z věcí byla vyřizována v přednostním režimu. Seznam měl být řazen podle jednotlivých senátů vzestupně. Po výzvě žalovaného ze dne 26. 9. 2014, byla žádost žalobcem upřesněna podáním ze dne 6. 10. 2014. Žalovaný žádal zpoplatnění poskytnutí informací s ohledem na skutečnost, že je zapotřebí provést mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, které vede v několika informačních systémech v několika rejstřících, tedy nedisponuje žádnou ucelenou databází. Za účelem stanovení výše úhrady byla provedena zkušební lustrace požadovaných informací, byl zjištěn celkový počet věcí, které žalobce požaduje, a podle toho byla stanovena doba, po kterou by žádost žalobce byla zpracovávána. Dle výše specifikovaných kritérií došlo následně ke kalkulaci požadované částky ve výši 34 210 Kč. Tato potom vychází z ohodnocení času, který je potřeba ke zpracování požadované žádosti ve smyslu § 4 Instrukce Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 1. 4. 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím (dále jen „Instrukce o sazebníku úhrad za poskytování informací“ nebo též „Instrukce“), když podle této je hodina vyhledávání a zpracovávání informací ohodnocena částkou 200 Kč. Výše úhrady, ke které byl žalobce vyzván oznámením ze dne 27. 10. 2014, byla následně, ke stížnosti žalobce, potvrzena Ministerstvem spravedlnosti České republiky, jako nadřízeným orgánem žalovaného. Lhůta pro uhrazení vyčíslené a požadované částky uplynula dne 30. 4. 2015, a to bez reakce ze strany žalobce. Za této procesní situace žalovaný žádost žalobce odložil postupem podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnutím shora označeným, které je napadáno žalobou.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se v podané žalobě nejprve vyjadřoval k tomu, že rozhodnutí žalovaného o odložení jeho žádosti o poskytnutí informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). K tomuto uvedl, že jde o rozhodnutí, proti kterému nejsou přípustné žádné opravné prostředky v rámci správního řízení, je tudíž možné se ochrany domáhat přímo ve správním soudnictví s tím, že předmětem přezkumu je i zákonnost či případná nezákonnost požadované úhrady.

4. Žaloba stojí na dvou žalobních bodech. V prvním žalobním bodě žalobce napadá nezákonnost postupu a potom i rozhodnutí o odložení jeho žádosti o poskytnutí informace s tím, že mu nárok na poskytnutí informace vznikl již před rozhodnutím o odložení žádosti. Žalobce uvedl, že dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím je povinný subjekt (žalovaný) povinen poskytnout informace nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění. Marným uplynutím lhůty pro vyřízení žádosti vzniká nárok na poskytnutí informací, a tedy povinnost povinného subjektu informace poskytnout, přičemž pozdější oznámení požadavku k úhradě nákladů je bez významu a nemůže mít vliv na povinnost povinného subjektu informace poskytnout.
5. Žalobce následně k prvním žalobnímu bodu nastínil časovou osu, když uvedl, že pro jeho případ je rozhodující datum doplnění jeho žádosti k výzvě žalovaného, tj. den 13. 10. 2014 (den doručení doplnění žádosti žalobce žalovanému). Lhůta pro poskytnutí informace tak dle tvrzení žalobce uplynula dne 28. 10. 2014. Výzva k úhradě částky požadované za vyhledání a zpracování požadovaných informací byla žalobci doručena v okamžiku, kdy se dostala do jeho právní sféry, tj. dne 30. 10. 2014, kdy došlo ke vhození oznámení o uložení zásilky do poštovní schránky žalobce. Žalobce rovněž uvedl, že na běh lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím se dle jeho názoru aplikují obecná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), když zákon o poskytování informací vlastní úpravu neobsahuje a zároveň v této souvislosti vylučuje aplikaci zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“). Výše uvedené žalobce dovozuje i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2007, č. j. 2 As 88/2006-56 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud dochází k závěru o tom, že veřejné právo je právem zvláštním ve vztahu k právu soukromému. Žalobce tak v tomto kontextu dále uvádí, že podání obsahující doplnění jeho žádosti bylo žalovanému doručeno dne 13. 10. 2014, poslední den lhůty pro poskytnutí informace připadl dle tvrzení žalobce na sobotu dne 25. 10. 2014, lhůta proto skončila v pondělí 28. 10. 2014. Pro doručení oznámení o úhradě nákladů je potom, rovněž v kontextu občanského zákoníku, rozhodující okamžik, kdy se adresát (žalobce) může objektivně vzato seznámit s předmětnou písemností. Okamžik, kdy se písemnost dostane do jeho sféry vlivu, tj. okamžik kdy bylo oznámení o uložení zásilky vhozeno do poštovní schránky žalobce, tj. den 30. 10. 2014 (výzva byla vyhotovena 27. 10. 2014 a odeslána byla dne 29. 10. 2014).
6. Žalobce připustil, že v tomto směru existuje rovněž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007-84, dle kterého ke splnění lhůty ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím postačí, že informace je poslední den lhůty odeslána. Toto rozhodnutí je ale dle názoru žalobce překonáno zejména s ohledem na skutečnost, že dopadalo na situaci v době, kdy zákon o poskytování informací upravoval institut tzv. fiktivního negativního rozhodnutí. Žalobce zároveň uvedl, že Nejvyšší správní soud vůbec nezvažoval variantu aplikace občanského zákoníku a v něm obsaženou teorii doručení písemnosti.
7. Druhý žalobní bod stojí na tvrzení, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, protože požadovaná úhrada je nepřiměřeně vysoká. Žalobce rozporuje částku ve výši 200 Kč účtovanou za hodinu práce (vyhledávání a zpracovávání informací k žádosti o

poskytnutí informace), která plyne z již výše citované Instrukce o sazebníku úhrad za poskytování informací Ministerstva spravedlnosti České republiky. Uvádí rovněž, že instrukce je pouhým vnitřním předpisem, který má navenek pouze informační účel a nejedná se o obecně závazný právní předpis. Při důsledné aplikaci Instrukce dochází ze strany žalovaného k bezdůvodnému obohacení, protože jeho zaměstnanec by tímto způsobem měl měsíční příjem kolem 35 000 Kč, čehož zaměstnanec žalovaného zcela jistě nedosahuje. Žalobce v této souvislosti poukázal a k žalobě přiložil dokument Ministerstva práce a sociálních věcí označený jako „Informační systém o průměrném výdělků“ za rok 2014. Dle něj žalobce dospěl k závěru, že pracovník žalovaného, který bude požadované informace vyhledávat a zpracovávat spadá do kategorie „všeobecní administrativní pracovníci“ a jejich průměrný hrubý měsíční plat v nepodnikatelské sféře v roce 2014 činil 21 270 Kč, což je hodinový výdělek ve výši 121 Kč.

8. Výši částky požadované žalovaným za vyhledání a zpracování informací žalobce rozporuje rovněž z pohledu časové dotace na vyhledávání informací v případě jeho požadavku na sdělení seznamu věcí vyřizovaných způsobem přednostním ve smyslu § 56 s. ř. s. Žalobce tvrdil, že mít tyto informace v souborném přehledu je povinností žalovaného, protože v opačném případě nebude schopen naplnit požadavky § 56 s. ř. s. a rovněž nebude moci být vyřizování přednostních věcí kontrolováno nadřízeným orgánem. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, dle kterého je povinný subjekt povinen poskytnout i takovou informaci (v projednávaném případě statistiku přednostních řízení), která neexistuje a musí ji vytvořit, avšak má povinnost tuto informaci mít a nemůže tak požadovat úhradu nákladů za vyhledání informací, které má mít k dispozici.
9. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného o odložení jeho žádosti o poskytnutí informace pro nezákonnost tohoto rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný zaujal procesní stanovisko ve svém vyjádření ze dne 23. 9. 2015, když se k první žalobní námitce vyjádřil v tom smyslu, že není pravdou, že by u žalovaného došlo ke vzniku povinnosti požadovanou informaci poskytnout. Zákon o svobodném přístupu k informacím hovoří o ztrátě nároku na úhradu nákladů (v případě, že tyto nejsou žádány ve lhůtě pro poskytnutí informace) a nikoli o povinnosti informaci bez dalšího poskytnout. V daném případě však oznamovací povinnost, která podmiňuje vznik nároku na uhrazení úhrady na poskytnutí informace, splněna byla, a to ve lhůtě. Lhůta končila dne 28. 10. 2014, přičemž den před jejím uplynutím, tj. dne 27. 10. 2014, bylo žalobci odesláno oznámení o výši úhrady, jehož uložení na poště bylo žalobci oznámeno dne 30. 10. 2014 a následujícího dne byla zásilka žalobcem vyzvednuta.
11. Žalovaný zdůraznil, že k včasnému splnění předmětné oznamovací povinnosti stejně jako k zachování lhůty pro poskytnutí informací postačí, pokud je příslušná písemnost ve stanovené lhůtě alespoň odeslána (předána k doručení). V této souvislosti žalovaný odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozhodnutí ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007-87, podle kterého není možné po povinném subjektu žádat, aby ve lhůtě, která je i tak velmi krátká, požadované informace i doručil. Lhůta k poskytnutí informace, případně k výzvě k uhrazení nákladů za její poskytnutí, je lhůtou procesní.

12. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu žalovaný odkázal na své odůvodnění výše požadované úhrady, jak bylo uvedeno v samotné výzvě k úhradě nákladů za poskytnutí informace ze dne 27. 10. 2014, a dále na již citovanou Instrukci o sazebníku úhrad za poskytování informací.
13. Žalovaný svůj postup hodnotil jako zcela souladný se zákonem a s ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu jako nedůvodné.

IV. Průběh soudního řízení

14. Krajský soud rozsudkem ze dne 21. 6. 2016, č. j. 30 A 93/2015-91, žalobu zamítl, neboť ani jednu ze žalobních námitek nehledal důvodnou. V podrobnostech krajský soud odkazuje na odůvodnění uvedeného rozsudku, který je účastníkům řízení znám, a proto krajský soud nepovažuje za nutné jeho obsah podrobněji opakovat.
15. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud shora označený rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 181/2016-23, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud dospěl ke správnému závěru v tom, že žalobci nevznikl nárok na poskytnutí informace z důvodu tvrzeného doručení oznámení o úhradě nákladů až po uplynutí lhůty dle § 14 odst. 5 informačního zákona; s krajským soudem se rovněž ztotožnil v tom, že povinný subjekt důvodně podmiňoval poskytnutí požadovaných informací povinností úhrady podle § 17 odst. 1 a 5 informačního zákona. Důvodnou shledal Nejvyšší správní soud námitku žalobce, že se krajský soud dostatečně přezkoumatelným způsobem nevypořádal s námitkami stran přiměřenosti požadované částky za poskytnutí informací a aplikací Instrukce.
16. Po vrácení věci k dalšímu řízení krajský soud rozsudkem soudu ze dne 17. 10. 2017, č. j. 30 A 93/2015-152, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvod tohoto výroku spočíval zejména v závěru, že žalovaný, ani Ministerstvo spravedlnosti České republiky, se stížnostním bodem žalobce namítajícím nepřiměřenost stanovené výše úhrady za vyhledání požadovaných informací prakticky vůbec nezabývaly. Pouze mechanicky a bez dalšího odkázaly na Instrukci, ale přiměřenost tam stanovené hodinové sazby za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací již neposuzovaly. Bez bližšího odůvodnění pouze konstatovaly, že sazba vychází z podkladů ke dni 30. 3. 2011.
17. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud shora označený rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 16. 11. 2018, č. j. 5 As 314/2017-21 (dále také jen „Zrušující rozsudek“), zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
18. Z odůvodnění Zrušujícího rozsudku krajský soud cituje následující právní závěry, neboť jsou pro krajský soud dle § 110 odst. 4 s. ř. s. závazné:

„[15] Krajskému soudu bylo uloženo, aby meritorně posoudil žalobní námitku tvrzené (ne)přiměřenosti požadované úhrady s odkazem na sazebník. Stejnou právní otázkou ve vztahu k hodinové sazbě, kterou sazebník stanoví na 200 Kč, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 300/2016 - 21, ze dne 29. 6. 2017, na který právem stěžovatel poukazuje. V uvedeném rozsudku zdejší soud mimo jiné konstatoval: „Každý povinný subjekt musí zveřejnit sazebník úhrad za poskytování informací dle § 5 odst. 1 písm. f) a odst. 4 informačního zákona. Účelem vydání a zveřejnění sazebníku je předem informovat žadatele, že povinný subjekt bude při vyřizování žádostí uplatňovat úhradu a umožnit, ze dne mu, aby se s možnou výší úhrady předem seznámil, příp. aby získal povědomí, z jakých hodnot bude při

vyčíslení úhrady vycházet. Povinný subjekt, resp. jeho nadřízený orgán, této povinnosti dostal shora vymezenou instrukci. (...) Podle § 7 nařízení vlády musí povinný subjekt stanovit v sazebníku hodinové sazby odvozené z nákladů na platy, případně mzdy a z ostatních osobních nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací. Instrukce v § 4 určuje, že pokud je poskytnutí informace spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, stanoví se výše úhrady za každou hodinu vyhledávání jedním pracovníkem na 200 Kč. V případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací více pracovníky je výše úhrady dána součtem částek připadajících na každého pracovníka. (...) Nejvyšší správní soud stanovenou částku, i ve vztahu ke zjištěným podkladům, nepovažuje za nepřiměřenou nebo nedůvodně odlišnou oproti průměrným nákladům na hodinu práce administrativního pracovníka povinného subjektu. Stejně tak ve stanovení paušální částky neshledal rozpor se zákony, naopak se mu jeví v souladu s principy předvídatelnosti a právní jistoty, kterými se mají správní orgány při své činnosti řídit. I z hlediska zachování principu rovnosti je zvolená úprava vhodná, protože není navázána na plat konkrétního zaměstnance, kdy by se výše sazby mohla zásadně lišit v závislosti na tom, jak dlouho daný pracovník je u povinného subjektu zaměstnán, jaká je jeho platová třída, výše osobních odměn, počet odpracovaných hodin za určité (zpravidla účetní) období apod. a není tak de facto dílem náhody, komu vyřízení žádosti připadne. Žadatel již v okamžiku podání žádosti má povědomí o tom, podle jaké sazby bude úhrada účtována. Obdobný princip je zvolen i v případě určení výše správních a soudních poplatků.“

[16] Z uvedeného rozsudku je zřejmé, že Nejvyšší správní soud zde jednak dospěl k závěru, že paušalizace hodinové sazby má své odůvodnění, a jednak výši hodinové sazby 200 Kč shledal přiměřenou. Když krajský soud uvádí, že povinný subjekt musí výši hodinové sazby odvodit od konkrétní výše platových (mzdových) nákladů na pracovníka, jenž žádosti o poskytnutí informací vyřizuje, a pokud se na vyřizování žádosti bude podílet více pracovníků (s rozdílným platovým či mzdovým ohodnocením), nutno hodinovou sazbu odvodit od platových (mzdových) nákladů na tyto pracovníky povinného subjektu, zcela pomíjí právní názor výše vyslovený. Závěr krajského soudu, že na povinném subjektu je, aby prokázal a doložil, že konkrétní žádost skutečně vyřizoval ten který jeho pracovník, resp. že je nutno zohledňovat plat konkrétních pracovníků, je v přímém rozporu se závěry výše vyslovenými. Sedmý senát v citovaném rozsudku naopak výslovně uvedl, že zvolená úprava založená na paušální částce hodinové sazby zaručuje princip rovnosti právě proto, že tato částka není navázána na plat konkrétního zaměstnance, kdy by se výše sazby mohla zásadně lišit v závislosti na tom, jak dlouho daný pracovník je u povinného subjektu zaměstnán, jaká je jeho platová třída, výše osobních odměn, počet odpracovaných hodin za určité období apod., a není tak de facto dílem náhody, komu vyřízení žádosti připadne.

[17] Pokud krajský soud odkazuje na judikaturu pátého a desátého senátu zdejšího soudu, na základě které dospěl k závěru, že při respektování zásady subsidiární povahy soudního přezkumu je třeba vrátit věc žalovanému, neboť skutkový stav vyžaduje doplnění dokazování, je třeba konstatovat, že tak činí zcela nepřipadně. Především v projednávané věci nebylo třeba provádět žádné rozsáhlé dokazování, není ani zřejmé, jaké důkazy by měly být ve větším rozsahu obstarávány (tato úvaha zřejmě plyne z nesprávného názoru krajského soudu stran individuálního posuzování platového zařazení pracovníků – viz výše). V projednávané věci Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek krajského soudu z důvodu, že se krajský soud výše nastolenou právní otázkou nezabýval a nijak se k ní nevyjádřil, a uložil mu, aby tak učinil v novém rozhodnutí. Ve věci se jednalo toliko o právní posouzení nevyžadující žádné doplňování či zjišťování skutkového stavu. Nebylo proto namístě zrušit rozhodnutí

stěžovatele, nadto s nesprávným názorem zavazujícím stěžovatele; požadavky na odůvodnění hodinové sazby soud vymezil v rozporu s aktuální judikaturou správních soudů. Krajský soud v rámci jednání, které ve věci nařídil, naopak mohl a měl meritorně posoudit námitku (ne)přiměřenosti požadované úhrady v návaznosti na instrukci; přitom měl vycházet z judikatury zdejšího soudu, která se nadto k této otázce jednoznačně vyjádřila“.

19. Krajský soud po vrácení věci k dalšímu řízení vyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení, neboť doložil, že proti Zrušujícímu rozsudku podal ústavní stížnost. S odkazem na § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. se tak stalo usnesením ze dne 21. 12. 2018, č. j. 30 A 93/2015-235.
20. Protože žalobce přes opakované výzvy soudu nesdělil, zda řízení před Ústavním soudem probíhá, případně jakým způsobem bylo ukončeno, krajský soud usnesením ze dne 24. 1. 2020, č. j. 30 A 93/2015-244, rozhodl, že se v řízení pokračuje a, protože žalobce v podání ze dne 28. 11. 2018 nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání, nařídil ve věci jednání.

V. Jednání soudu

21. K jednání dne 26. 5. 2020 se žádný z účastníků nedostavil. Žalobce bez omluvy, žalovaný se omluvil s tím, že souhlasí, aby jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti.
22. V průběhu jednání byl konstatován průběh soudního řízení a podstata obsahu relevantních podání účastníků řízení, podstata obsahu dosavadních rozhodnutí soudů v této věci, jakož i průběh řízení po vydání Zrušujícího rozsudku.
23. Protože zástupkyně žalobce přes opakované výzvy zdejšího soudu nesdělila, zda trvají důvody pro přerušení řízení, o němž soud rozhodl k jejímu návrhu, konkrétně zda-li probíhá řízení o ústavní stížnosti žalobce proti Zrušujícímu rozsudku, případně jak bylo ukončeno, krajský soud sám dohledal tuto skutečnost z databáze Ústavního soudu (nalus.cz). A zjistil, že o uvedené ústavní stížnosti žalobce rozhodl Ústavní soud usnesením ze dne 30. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 3846/18, a to tak, že ji odmítl.
24. Krajskému soudu tak již nebránily žádné skutečnosti v tom, aby mohl ve věci meritorně rozhodnout.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

25. Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s.
26. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
27. Krajský soud předně opakuje a předesílá, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 181/2016-23, konstatoval, že žalobci nevznikl nárok na poskytnutí informace z důvodu tvrzeného doručení oznámení o úhradě nákladů až po uplynutí lhůty dle § 14 odst. 5 informačního zákona; s krajským soudem se rovněž ztotožnil v tom, že povinný subjekt důvodně podmiňoval poskytnutí požadovaných informací povinností úhrady podle § 17 odst. 1 a 5 informačního zákona.
28. Při jednání krajského soudu dne 17. 10. 2017 žalobce výslovně uvedl, že se již nebude vyjadřovat k žalobním námitkám týkajícím se problematiky dodržení lhůty pro oznámení požadavku na platbu nákladů souvisejících s vyhledáváním požadovaných informací a k problematice povinnosti žalovaného vést databázi přednostně

vyřizovaných věcí, neboť shora uvedené právní závěry Nejvyššího správního soudu respektuje.

29. Setrval tak pouze na žalobní námitce obsažené v bodech VI. a VII. žaloby, tedy na námitce napadající přiměřenost požadované částky za poskytnutí žádaných informací ve vztahu k obsahu a aplikaci Instrukce.
30. Krajský soud tak na závěry Nejvyššího správního soudu ohledně problematiky dodržení lhůty pro oznámení požadavku na platbu nákladů souvisejících s vyhledáváním požadovaných informací a problematiky povinnosti žalovaného vést databázi přednostně vyřizovaných věcí v podrobnostech odkazuje, neboť ty navíc korespondují s jeho závěry, které učinil ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2016, č. j. 30 A 93/2015-91 (sice zrušeném, ale z jiného právního důvodu – viz shora).
31. Přesto krajský soud považuje za nutné vrátit se ještě k žalobní námitce týkající se problematiky povahy lhůty dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy zda se jedná o lhůtu hmotněprávní či procesně právní a zda jejím marným uplynutím vzniká žadateli bez dalšího nárok na poskytnutí informací. Nemůže totiž pominout určitý judikatorní posun, ke kterému ohledně dané problematiky došlo od doby vydání Zrušujícího rozsudku, a to v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16.

Stručně shrnuto:

32. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007-84, dospěl k závěru, že se jedná o lhůtu procesněprávní (na toto rozhodnutí se ostatně odkazoval i rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 30 A 93/2015-91).
33. V rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 7 As 300/2016-21, Nejvyšší správní soud potvrdil, že tato lhůta je lhůtou procesněprávní, a to bez ohledu na změnu právní úpravy účinnou od 23. 3. 2006. Současně konstatoval, že se jedná o lhůtu pořádkovou, tedy jejím marným uplynutím nezaniká povinnému subjektu oprávnění požadovat po žadateli úhradu nákladů spojených s obstaráním informací dle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tuto skutečnost (tedy že závěry krajského soudu, že se jedná o lhůtu procesněprávní, jsou správné, ale že důležitá je zejména skutečnost, že jde o lhůtu pořádkovou) zdůraznil Nejvyšší správní soud při posuzování důvodnosti dané žalobní námitky rovněž ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 181/2016-23. S ohledem na skutečnost, že žalobce tyto závěry respektoval (viz shora), krajský soud již této problematice ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2017, č. j. 30 A 93/2015-152, větší pozornost nevěnoval. Stejně tak Nejvyšší správní soud (s ohledem na osobu stěžovatele a obsah kasační stížnosti) ve Zrušujícím rozsudku.
34. V citovaném nálezu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, však Ústavní soud (přičemž výslovně odkázal právě na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 7 As 300/2016-21, a ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 181/2016-23) dospěl k závěru, že se o pořádkovou lhůtu nejedná. Nezpochybil však procesněprávní povahu této lhůty. Uzavřel, že výši úhrady musí povinný subjekt oznámit žadateli před uplynutím této lhůty, pozdější či dodatečné oznámení není možné. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsahy odůvodnění všech shora citovaných rozhodnutí obecných soudů i Ústavního soudu.

35. Z důvodu tohoto judikatorního posunu proto považuje krajský soud za vhodné zopakovat své závěry obsažené ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2016, č. j. 30 A 93/2015-91, neboť byl zrušen. Tyto závěry se týkaly odůvodnění, proč bylo Oznámení žalovaného ze dne 27. 10. 2014, zn. Si 974/2014/, kterým požádal žalobce dle § 17 odst. 1 věta druhá a odst. 3 informačního zákona o úhradu ve výši 34 210 Kč, učiněno včas. Tedy že je, s ohledem na procesněprávní charakter uvedené lhůty, předal žalovaný v této lhůtě poskytovateli přepravních služeb.
36. Krajský soud se ztotožnil s žalobcem v tom, že pro počátek běhu této lhůty je rozhodující datum doručení doplnění žádosti žalovanému, tj. den 13. 10. 2014. Poslední den 15 denní lhůty připadl na úterý 28. 10. 2014, což byl ovšem státní svátek, proto ve smyslu pravidel pro počítání času, konkrétně § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, nastal poslední den lhůty ve středu 29. 10. 2014. Z obsahu správního spisu, jakož i z obsahu příloh žaloby, pak plyne, že Oznámení žalovaného k uhrazení nákladů za poskytnutí informace bylo předáno poskytovateli přepravních služeb (České poště a.s.) právě dne 29. 10. 2014, tedy v poslední den lhůty. Žalovaný tedy výši úhrady oznámil včas, ještě před uplynutím předmětné lhůty, a to i ve světle závěrů shora citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16.
37. Dále se krajský soud vrací k posouzení důvodnosti žalobní námitky napadající přiměřenost požadované částky za poskytnutí žádaných informací ve vztahu k obsahu a aplikaci Instrukce. Tedy k problematice, jíž se věnoval Nejvyšší správní soud ve shora ocitované části odůvodnění Zrušujícího rozsudku. Krajský soud zdůrazňuje, že tam vyslovenými právními závěry je dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
38. Plyne z nich, že uvedenou problematikou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 7 As 300/2016-21, přičemž krajský soud zdůrazňuje, že závěry týkající se této právní otázky nebyly nálezem nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, nikterak zpochybněny.
39. Tyto závěry pak převzal Nejvyšší správní soud i do Zrušujícího rozsudku. A vytkl krajskému soudu, že je pominul a vyslovil ohledně požadavků na odůvodnění přiměřenosti hodinové sazby 200 Kč dle § 4 Instrukce právní závěry, které jsou s nimi v příkrém rozporu.
40. Krajský soud proto opakuje podstatu závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve Zrušujícím rozsudku, tedy že částku 200 Kč stanovenou v § 4 Instrukce nelze považovat za nepřiměřenou nebo nedůvodně odlišnou oproti průměrným nákladům na hodinu práce administrativního pracovníka povinného subjektu (soudu). Ve stanovení paušální částky neshledal Nejvyšší správní soud rozpor se zákony, naopak se mu jeví v souladu s principy předvídatelnosti a právní jistoty. I z hlediska zachování principu rovnosti shledal zvolenou úpravu vhodnou, protože není navázána na konkrétní plat konkrétního zaměstnance, kdy by se výše sazby mohla zásadně lišit v závislosti na konkrétních platových poměrech příslušných pracovníků povinného subjektu. Jak už uvedl krajský soud shora, těmito právními závěry Nejvyššího správního soudu je vázán.
41. Pro úplnost ještě krajský soud dodává, že na straně žalovaného neshledal pochybení ani v tom, jakým způsobem vymezil ve výzvě k úhradě nákladů spojených s poskytnutím požadovaných informací časový rozsah činnosti svého pracovníka, který by takové informace zjišťoval. Stalo se tak na základě kvalifikovaného odhadu, neboť byla provedena zkušební lustrace požadovaných informací, byl zjištěn celkový počet věcí,

které žalobce požaduje, a podle toho byla stanovena doba, po kterou by žádost žalobce byla zpracovávána. Postup žalovaného předcházející vyčíslení požadované úhrady pak byl v jeho Oznámení ze dne 27. 10. 2014 podrobně popsán a objasněn. Obstojí tak i před požadavky vymezenými několikrát již zmíněným nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, který se této problematice rovněž věnoval.

42. Ve světle shora uvedeného pak nelze předmětnou žalobní námitku posoudit jinak, než že není důvodná.
43. Krajský soud tedy nemohl přisvědčit žádné ze žalobních námitek, a proto mu nezbylo, než žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

VII. Náklady řízení

44. Výrok o nákladech řízení se obecně řídí zásadou zakotvenou v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.
45. Ve věci měl v konečném výsledku úspěch žalovaný. Ten však náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 26. května 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: I. S.